

Arrest

nr. 268 159 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker heeft op 23 december 2021 en 14 januari 2022 een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 21 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Fars. U bent geboren op 9 Shahrivar 1363 (Iraanse kalender, zijnde 31 augustus 1984 Gregoriaanse kalender) en afkomstig uit de stad Lavasan in de provincie Teheran. U woonde samen met uw echtgenote en zoon in hetzelfde gebouw als uw moeder. Jullie woonden op het gelijkvloers en uw moeder woonde op de eerste verdieping. Uw ouders zijn niet gescheiden, maar uw vader huwde nog met een andere vrouw waarmee hij nu samenwoont. Uw zus verblijft in Lavasan en uw broer woont al twintig jaar in Australië. U baatte een snackbar uit in Iran.

Vanuit Iran stond u in contact met uw broer in Australië. Zo kwam u begin 1397 (maart-april 2018) te weten dat uw broer zich twee à drie jaar eerder bekeerde tot het protestantisme. In de tweede helft van 1397 (vanaf ongeveer september 2018) begon u met uw broer over verschillende religies te spreken. U was toen bezig met het bestuderen van drie geloofsovertuigingen: het bahaiïsme, het zoroastrisme, en het jodendom, maar geen van deze drie kon u aanvaarden. Het was in deze periode dat uw broer u vanuit het buitenland ook allerlei informatie opstuurde over het christendom zoals een tv-reeks, brochures en een boek. Dankzij de connecties van uw broer kon u rond deze tijd ook een Bijbel kopen van een boekenwinkel en begon u erin te lezen. Door uw vergelijkende studie wist u dat u het christendom aanhangig wilde worden. Ongeveer negen maanden nadat u met uw broer begon te praten over religie bracht hij u in contact met de leider van een huiskerk: herder Jasdram. U en Jasdram leerden elkaar gedurende één maand kennen tot u werd voorgesteld in zijn huiskerk. U frequenteerde deze huiskerk vanaf 27 Tir 1398 (18 juli 2019) om de twee weken, en omwille van de corona-crisis soms om de drie weken. U bekeerde zich tot het protestantisme op 22 Esfand 1398 (12 maart 2020).

Toen u op 18 november 2021 naar de huiskerk reed zag u op straat voor de kerk drie politiewagens staan. U zag hoe de kerkleider Jasdram en vier kerkleden werden gearresteerd. U belde vervolgens naar de drie overige kerkleden om hen te waarschuwen niet naar de kerk te komen. U nam ook contact op met uw broer in Australië en vertelde hem wat er was gebeurd. Hij raadde u aan om uw wagen verderop te zetten en zelf ook verder weg te gaan staan van de huiskerk. U volgde zijn advies en één uur later belde uw broer u op. Hij maakte u het telefoonnummer over van ene herder Navid die u zou helpen, maar u mocht niet uw eigen gsm gebruiken om hem te contacteren. U kocht een telefoonkaart waarmee u van een publieke telefoon naar Navid belde. Navid kwam u ophalen en bracht u naar een schuilhuis van ene Mohsen nabij de stad Varamin. Navid gaf u een nieuwe simkaart en gsm. Hij zei dat u uw vrouw moest inlichten over wat er aan de hand was. Hij vroeg u ook of u thuis enig christelijk bewijsmateriaal had. U bevestigde en Navid trok diezelfde dag nog naar uw huis om deze belastende bewijzen en enkele van uw privéspullen op te halen. Navid sprak ook met uw vrouw en raadde haar aan om niets te vertellen over dit incident, daar het risico bestond dat er bijvoorbeeld mensen bij haar zouden langskomen.

De volgende dag werd u door uw broer opgebeld met het bericht dat de autoriteiten bij uw moeder en vrouw waren binnengevallen en een huiszoeking uitvoerden. Diezelfde dag namen ze uw vrouw ook mee voor een verhoor over u en uw bekeringsactiviteiten. De volgende dag, op 21 november 2021, kwam Navid naar u toe en belde uw broer met u. Ze vonden het te gevaarlijk voor u in Iran en besloten dat u best het land kon verlaten. Uw broer regelde en betaalde uw aanstaande reis naar Europa via een smokkelaar. Op 29 november 2021 verliet u Iran via de luchthaven van Teheran met valse Oostenrijkse reis- en identiteitsdocumenten die u van de smokkelaar had gekregen. Met een tussenlanding in Doha, Qatar kwam u op 30 november 2021 aan op de luchthaven van Zaventem. Uw valse documenten werden er echter opgemerkt door de luchthavenpolitie en u werd aangehouden. U diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. In afwachting van de behandeling van uw verzoek werd u overgebracht naar het Transitiecentrum te Steenokkerzeel. In het centrum waar u verblijft kwam u in contact met een pastoor en universiteitsprofessor die u elke week bezoeken.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u terecht gesteld te worden door de autoriteiten omwille van uw bekering tot uw nieuwgevonden geloof: het protestantisme.

U heeft nog contact met uw vrouw in Iran. Uw vrouw is nog niet bekeerd, maar ze was het christendom samen met u aan het bestuderen.

Twee dagen na uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS (d.d. 23/12/2021) kreeg u van uw echtgenote te horen dat uw vader één dag voor uw eerste onderhoud door iemand werd gecontacteerd over u. U vermoedt dat het iemand van de Iraanse autoriteiten moet zijn geweest aangezien niemand

van uw bekering afgewist. Uw vader was erg boos op u en liet uw vrouw weten dat hij u zou vermoorden als hij u vindt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw onvolledig Iraans paspoort; uw Iraanse identiteitskaart; uw Iraans rijbewijs; een vervalste Oostenrijkse identiteitskaart op uw naam; een vervalst Oostenrijks paspoort op uw naam; vliegtickets; een werkvergunningskaart; en een medisch attest uit België. Verder legt u nog de kopieën voor van uw shenasname (geboorteboekje), als ook van die van uw vrouw en zoon; van een grondeigendomsakte; van een huurcontract van uw winkel; van de eigendomsakte van uw huis met koft; van uw diploma; van uw huwelijksakte; en van een uittreksel van de zichtrekening van uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en uw nationaliteit door valse documenten te verstrekken en dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig trachtte binnen te komen rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Inzake uw vrees voor de Iraanse autoriteiten en mogelijke problemen met uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14/01/2022, hierna CGVS2, p.3) omwille van uw nieuw gevonden geloof, het protestantisme, moet worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt.

U kan immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het protestantisme en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U en uw raadsman benadrukken op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud dat u als nieuwe gelovige nog lerende bent en niet op alle vragen een antwoord heeft (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/12/2021, hierna CGVS1, p.23). Uw advocaat meent dat u in Iran als bekeerling niet over de gidsen beschikte die men in Europa kent (CGVS1 p.23). Doch moet vastgesteld worden dat u sinds ongeveer september 2018 het christendom bestudeerde via uw broer in Australië en in de Bijbel las, u sinds eind juni 2019 een kerk frequenteerde, u zich reeds hebt bekeerd op 12 maart 2020, en u op het moment van uw eerste persoonlijk onderhoud (d.d. 23/12/2021) bereid was om u meteen te laten dopen indien de mogelijkheid zich voordeed (CGVS1 p.3,5,9-10,15-16). Door u te bekeren en te laten dopen treedt u (normaliter) definitief toe tot de gemeenschap van de protestantse kerk. Deze levensbepalende stap zet men met volle overtuiging en een gedegen kennis over het nieuwe geloof. Van u die zich meer dan anderhalf jaar geleden bekeerde en die in theorie aan de vooravond van zijn doopsel en dus een uiterst belangrijke mijlpaal in zijn leven staat, kan niet beschouwd worden als een nieuwe gelovige die nog lerende is en kan er verwacht worden dat u zowel uw beweegredenen om u tot het christendom te bekeren kan uiteenzetten als dat u een degelijke kennis van uw nieuw gekozen geloof bezit.

Vooreerst kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen over het proces dat u tot het christendom bracht. U stelt dat u in de islam en de Koran problemen of moeilijkheden had omtrent de door u vastgestelde tegenstrijdigheden over vrede en liefde (CGVS1 p.12). Het is dan ook frappant dat u als u gevraagd wordt naar tegenstrijdigheden inzake vrede en liefde in het christendom en de Bijbel u niets kan verklaren (CGVS1 p.12). Sterker nog, volgens u is er zelfs geen sprake van geweld en agressie in het christendom, en heeft u over geweld tot nu toe niets gelezen in de Bijbel (CGVS1 p.12). Uw verklaringen stroken niet met de realiteit zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt. Nochtans beweert u de Bijbel bijna helemaal gelezen te hebben en zou u uw nieuwe geloof aan studie hebben onderworpen (CGVS1 p.11,13). Uit de bijgevoegde info blijkt dat geweld, tegen allerhande partijen (vrouwen, kinderen, volkeren, etc.) en in vele vormen, toch een wezenlijk deel uitmaakt van de Bijbel. Van een bekeerling kan verwacht worden dat hij toch enige kritische inhoudelijke reflectie aan de dag brengt. Gezien uw eerdere verklaringen en afkeer ten aanzien van de islam en de Koran omwille van het geweld dat erin voorkomt, mogen uw verklaringen toch zeer verbazen.

De gelijkheid tussen man en vrouw is voor u tevens een erg belangrijk thema, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS1 p.6,9-10,17-18,21). De ongelijkheid tussen mannen en vrouwen die u binnen uw eigen familie en de islam kon vaststellen deed u afkeren van het islamitische geloof, zo beweert u (CGVS1 p.6,9,17). Daarentegen staat volgens u in de Bijbel dat mannen en vrouw gelijk zijn (CGVS1 p.17-18). U kan echter niet aangeven waaruit dat blijkt of waar in de Bijbel die gelijkheid terug te vinden is (CGVS1 p.17-18). Dit is opnieuw een opmerkelijke vaststelling gezien het gewicht en de persoonlijke betrokkenheid die u aan dit thema toeschrijft.

Een ander belangrijk thema voor u is de vergevingsgezindheid binnen het christendom en die van de christelijke god (CGVS1 p.10-11). Uw verklaringen inzake die vergevingsgezindheid in uw nieuw geloof en de islam kunnen evenwel niet overtuigen (CGVS1 p.11-12). U spreekt over het aanvaarden van Jezus en het worden van kinderen van god waardoor er een band ontstaat met god (CGVS1 p.11). God heeft ons veel zaken ter beschikking gesteld die we mogen gebruiken en dat toont aan dat god vrijgevig is, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.11). Als teken van vergevingsgezindheid besluit u met het verhaal over de zondaars die door Jezus werden genezen ongeacht hun afkomst (CGVS1 p.11). Op de vraag waarom dat thema van vergevingsgezindheid precies zo belangrijk is voor u antwoordt u dat dit niet bestaat in de islam aangezien alles wordt uitgesteld tot het hiernamaals (CGVS p.12). Er is binnen de islam geen sprake van verandering in deze wereld, noch van een tweede kans, of een tweede geboorte, zo stelt u (CGVS1 p.11). De bijgevoegde informatie spreekt uw verklaringen echter totaal tegen daar ze aangeeft dat vergeving wel degelijk binnen de islam bestaat en in de Koran wordt beschreven. Uw verklaringen en motivatie op dit punt komen aldus niet geloofwaardig over.

Bovenstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan uw bewering dat u na een vergelijkende studie voor het christendom koos. Aan uw verklaring dat u voorafgaand aan uw studie van het christendom het Baháisme onderzocht en afwees kan evenwel geloof worden gehecht (CGVS1 p.9). Hoewel u over een basiskennis van het Baháisme beschikt springen vooral de redenen waarom u deze religie afwees in het oog. U verwijst daarvoor naar de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen in dit geloof en het afwijzen van homoseksualiteit door de Bahai (CGVS1 p.10). Deze ongelijkheid stelt u vast in de huwelijksbepaling dat een man meerdere vrouwen mag huwen en de afwezigheid van vrouwen in de hoge raad (CGVS, p.9). Uw bewering dat polygamie toegelaten is bij de Bahai is evenwel volstrekt fout, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie. Eveneens kan er niet begrepen worden dat u indien het Baháisme onaanvaardbaar voor u was omdat vrouwen niet de hoogste positie mogen bekleden en homoseksualiteit niet aanvaard wordt u ondanks de mannelijke dominantie in de Bijbel en de Bijbelteksten over homoseksualiteit toch koos voor het christendom. Uw voorstelling dat u na een vergelijkende studie bij het christendom uitkwam is dan ook allerminst overtuigend. Dat uw verklaringen over uw beweegredenen om zich tot het christendom te keren ontoereikend zijn ondermijnt uw voorgehouden bekering.

Hierbij aansluitend schijnt u tevens slecht op de hoogte te zijn van de meest belangrijke persoon in uw bekeringsverhaal. Zo heeft u geen idee wanneer uw broer zich bekeerde of via welke mensen hij naar de kerk begon te gaan in Australië (CGVS2 p.12). Of uw broer zelf naar een kerk stapte of door anderen naar een kerk werd gebracht is u niet bekend (CGVS2 p.12). Aanvankelijk stelt u dat u niet op de hoogte bent van de kerkgang van uw broer (CGVS2 p.12). U weet niet of hij naar de kerk gaat, maar normaal gezien moet hij op alle zondagen naar de kerk gaan, zo zegt u (CGVS2 p.12). Later verklaart u vreemd genoeg dat uw broer in jullie gesprekken zei dat hij wekelijks naar de kerk ging (CGVS2 p.13). Welke kerk uw broer dan precies frequenteert kan u evenwel niet bepalen (CGVS2 p.14). U weet tevens niet of

uw broer nog een praktiserende moslim was voor zijn bekering, noch of er mensen in zijn sociale omgeving nog moslim zijn (CGVS2 p.12). Hoe uw broer zijn nieuw geloof nu belijdt is u trouwens geheel onbekend (CGVS2 p.13). U kan niet zeggen welke christelijke activiteiten hij heeft of welke christelijke feestdagen hij viert (CGVS2 p.13). Hij vroeg u om te bidden en contact te houden, maar of hij zelf die dingen doet weet u niet omdat u niet in Australië bent, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.13).

Dergelijke argumentatie kan echter niet overtuigen. Over moeilijkheden of problemen die uw broer kende in zijn geloofsbeleving en bekering kan u ook niets aanbrengen (CGVS2 p.13). Uw broer vertelde niet over deze zaken, maar u heeft hem er ook niet naar gevraagd zo blijkt (CGVS2p.13). Enige interesse op dit vlak kan van u nochtans verwacht worden, des te meer daar u beweert dat uw broer eerder toch ook religieus gehuwd en een praktiserend moslim was (CGVS2 p.12-13). Informatie over de evolutie van de geloofsbelijdenis van uw broer, zoals bepaalde kantelmomenten of belangrijke gebeurtenissen, ontbreekt u eveneens (CGVS2 p.14). Uw verklaringen dat uw broer een stem hoorde terwijl hij in een casino was waardoor hij zijn slechte gewoontes zoals gokken en alcohol drinken links liet liggen en zich tot het christendom wendde, missen ook overtuigingskracht (CGVS2 p.11-12). Het verband tussen deze stem en het christendom kan u immers niet uiteenzetten, u kan enkel zeggen dat uw broer door deze stem naar de kerk begon te gaan (CGVS2 p.11-12).

Uw verweer dat uw broer u niets vertelde over zijn bekeringsproces en zijn ervaringen omdat hij al een paar jaar daarvoor christen werd, en omdat het belangrijk is dat u eerst geloofde en dan pas de Bijbel las, kan geen soelaas bieden voor de vastgestelde lacunes in uw kennis (CGVS2 p.14). Uw broer is immers de enige bekeerling in uw familie en de reden waarom u zich bekeerde tot het protestantisme (CGVS1 p.5,9,12,14; CGVS2 p.5,7). Hij praatte met u over het christendom, voorzag u in Iran van christelijk studiemateriaal, zorgde ervoor dat u er een Bijbel kon bekomen, bracht u in contact met de kerk in Iran en haar leider, evenals met andere christenen in Iran, en ondersteunde u inzake uw bekering(sproblemen) en vlucht (CGVS1 p.10,13-16; CGVS2 p.5,7,15,17,19; CGVSVragenlijst d.d. 09/12/2021). Bovendien heeft u evenmin enig idee hoe uw kerkleider Jasdham voor het eerst in aanraking kwam met het christendom of hoe zijn bekering verliep (CGVS2 p.16). Dat u uw broer of uw kerkleider Jasdham nooit zou hebben gevraagd naar hun bekering(sproces) of problemen daardoor is erg opvallend, daar u hier toch oog voor moet hebben gehad gezien zij dé kernfiguren zijn die u introduceerden tot het christendom. Enige interesse in hun bekering en hoe zij daarmee omgingen, zou dus op zijn plaats zijn. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt blijft aldus zeer merkwaardig. Gezien de openbaring en verbondenheid die uw broer en kerkleider Jasdham u ongetwijfeld schonken en ze uw leven drastisch veranderden zou u toch beter op de hoogte moeten zijn. Dat u pas na uw eerste onderhoud bij uw broer verifieerde hoe hij christelijke connecties in Iran heeft, zoals bijvoorbeeld de voor u belangrijke kerkleider Jasdham en broeder Navid, is in die zin evenzeer opvallend (CGVS2 p.17). De vaststelling dat uw kennis voornoemde hiaten vertoont zet de geloofwaardigheid over uw eerste contacten met het christendom verder sterk op de helling.

Uw verklaringen over de stappen die uw vrouw in haar bekeringsproces nam kunnen evenmin overtuigen. Hoewel u eerst aangeeft dat uw vrouw vanaf het begin dezelfde teksten over het christendom als u las en jullie samen over het christendom spraken komt u onmiddellijk op uw woorden terug wanneer u gevraagd wordt wat uw vrouw aantrok in het christendom (CGVS2 p.5). U meent dan dat uw echtgenote zich niet in het christendom verdiepte en nooit zag dat ze christelijk materiaal in handen had waardoor u geen bepaalde thema's kan benoemen die haar interesse opwekten (CGVS2 p.5). Vreemd genoeg voegt u dan toch dezelfde twee thema's toe die uw reden voor uw bekering vormden (CGVS2 p.5). Dat u uw verklaringen dermate aan de vraagstelling aanpast tast het geloof in uw voorstelling ernstig aan. Of uw vrouw nu nog toegang tot de christelijke teksten heeft blijkt u ook niet te weten (CGVS2 p.5,6). Uw tegenstrijdige verklaringen en desinteresse in het bekeringsproces dat uw echtgenote – nochtans parallel aan het uwe – zou doormaken doet andermaal afbreuk aan het geloof in uw bekering tot het christendom.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de wijze waarop u in Iran de blijde boodschap uitdroeg. U beweert dat u een bevriend koppel overhaalde om zich verdiepen in het christendom en het bijwonen van huiskerkdiensten (CGVS2 p.19). Dit koppel was evenwel niet gemakkelijk te overtuigen. Ze stonden sceptisch tegenover de mirakels die Jezus verrichte en konden niet in hem geloven. Gevraagd hoe u hen dan toch overtuigde zegt u slechts dat u hen wees op de volgelingen die Jezus zo'n 2000 jaar geleden kende (CGVS2 p.19). Het is weinig aannemelijk dat u het ongeloof van uw kritische vrienden kon ombuigen door de assumptie dat het hebben van aanhangers op zich de juistheid van de verkondigde boodschap aantoonde. Te meer dat u voor het bestaan van deze aanhangers niet naar een objectieve bron maar slechts naar het boek dat het christendom promoot kon verwijzen. Uw voorstelling

dat u uw vrienden, die de leer van Mohammad - eveneens een populaire profeet in zijn tijd – afgewezen hadden, louter door te verwijzen naar Jezus zijn populariteit kon overhalen om zich in het christendom te verdiepen getuigt niet van een diepgaande en langdurige betrokkenheid die het succesvol verkondigen van de blijde boodschap inhoudt.

Verder dient er eveneens aangekaart te worden dat ook uw kennis van het christendom tekort schiet. Vooreerst is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkele gedragsregel of wet uit de Bijbel kan benoemen waar u het niet eens mee bent of waar u bedenkingen bij heeft (CGVS1 p.13-14). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Eveneens is het vreemd dat geen van de evangelies uw voorkeur wegdraagt maar dat u ze allemaal mooi vindt en geen verschil ziet (CGVS2 p.7). Aangezien de vier evangelies zowel qua inhoud als qua vorm van elkaar verschillen zou van u, indien u daadwerkelijk de Bijbel met een oprechte interesse heeft gelezen, een genuanceerdere mening verwacht mogen worden.

Uw gebrekkige kennis en beleving toont u nog verder aan. U beweert het Nieuwe Testament te hebben gelezen en te geloven in de Dag des Oordeels, maar het laatste boek van het Nieuwe Testament kan u niet benoemen (CGVS1 p.13,20). Het betreft de Openbaring van Johannes waarin dus de Dag des Oordeels wordt besproken (CGVS1 p.13,20). Wie er aan wie openbaart kan u echter niet zeggen, en ook over de Twee Getuigen en de Vier Ruiters uit de Openbaring heeft u geen informatie (CGVS1 p.20). Nochtans moet de Dag des Oordeels die in de Openbaring aan bod komt een belangrijk gegeven zijn voor u. In deze eindtijd zal er over de doden en overlevenden geoordeeld worden, zo leert ons de objectieve informatie. Uw gebrekkige kennis over de Openbaring en de Dag des Oordeels is zeer bevreemdend. U als nieuwe christen wilt toch weten hoe u en uw naasten ervoor staan wanneer deze eindtijd en dag des oordeels aanbreken. Van u als bekeerling die beweert de volledige Bijbel en zich als protestant vooral op het Nieuwe Testament te focussen kan meer verwacht worden (CGVS1 p.11,13). De Bijbel vormt immers de hoeksteen en houvast van uw nieuw geloof. Volledigheidshalve maakt u nog de opmerkelijke fout door te denken dat de Openbaring de dromen aan de apostel Johannes behandelt, in realiteit is dit niet het geval (CGVS1 p.20). Reeds in de eerste lezingen werd aangenomen dat de auteur, die zichzelf dus Johannes noemt, niet de apostel Johannes is. Dat u dit niet uit een kerkgang van anderhalf tot twee jaar meegekregen zou hebben is verwonderlijk (CGVS1 p.16).

U sprak tijdens het onderhoud over een heilige periode ter voorbereiding van Pasen, maar uw verklaringen hieromtrent zijn wederom verbazend (CGVS1 p.18,20). U weet dat in die periode de week wordt herdacht dat Jezus naar Jeruzalem gaat en er voor zijn komst palmtakken op de grond werden gelegd (CGVS1 p.20). Hoe die dag of periode precies heet kan u evenwel niet zeggen (CGVS1 p.20). U doelt duidelijk op Palmzondag, maar u komt met nog een opvallende verklaring daar u beweert dat op die vrijdag, genaamd Goede Vrijdag, het Laatste Avondmaal wordt herinnerd (CGVS1 p.20). U bent danig in de war want het Laatste Avondmaal situeert zich op de dag voordien, zijnde Witte Donderdag. Deze constatering is vreemd daar deze dag de belangrijke Paasperiode op gang brengt. Op Witte Donderdag vindt 's avonds in de protestantse kerken de instelling van het avondmaal plaats. De gelovigen eten op deze avond brood en drinken wijn. Door het avondmaal zullen de christenen Jezus en zijn dood blijven gedenken, en de volgende dag wordt op Goede Vrijdag de kruisiging van Jezus herdacht. Gelet op het enorme belang van het Paasfeest en de Paascyclus in uw beweerd geloof, kan uw gebrekkige kennis hieromtrent enkel verbazen. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat u opvallend genoeg stelt dat het doopsel van Jezus Christus wordt herdacht op 6 januari (CGVS1 p.18). Op 6 januari valt namelijk Driekoningen, ofte de Openbaring van de Heer, waarbij de drie wijzen uit het oosten de koning der Joden gingen zoeken. Het is pas nadien dat het Doopsel van Jezus wordt herdacht, aldus de toegevoegde informatie. Nochtans haalde u bovenvermelde christelijke feesten allemaal aan als feesten die u zelf in Iran vierde, waardoor er van u een degelijke kennis van deze ijkpunten in het christelijk jaar verwacht kan worden (CGVS1 p.18). Wat toch ook erg opvalt is dat u niet kan aangeven welke christelijke feestdag of belangrijke christelijke dag u in Iran het laatst heeft gevierd of herdacht (CGVS1 p.18). Sinds eind juni 2019 frequenteerde u uw huiskerk in Iran elke twee of drie weken tot in november 2021 (CGVS1 p.14,16). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud, dat amper één à twee maanden na uw laatste kerkgang in Iran plaatsvond, geen antwoord kan formuleren op voornoemde vraag is zeer merkwaardig. Verder meent u te weten dat Jezus Christus en koning Herodes elkaar nooit hebben ontmoet (CGVS1 p.21). Nochtans werd Jezus ondervraagd door de nieuwsgierige Herodes en door hem vernederd, waarna hij Jezus terug naar Pilatus stuurde. Verder is het ook opmerkelijk dat u niet weet wat psalmen zijn (CGVS1 p.19). Dit mag verbazend heten daar deze psalmen toch een zeer belangrijke plaats in uw christelijke beleving innemen. De parabel van de wijze en dwaze maagden, oftewel de tien maagden, is u niet bekend en over de apostel Paulus denkt u aanvankelijk dat hij misschien in Rome was om er een kerk te bouwen, maar in werkelijkheid werd hij er

onder huisarrest geplaatst (CGVS2 p.10,14). De veldrede van Jezus verwacht u dan weer met het mirakel van de vermenigvuldiging van de broden (CGVS2 p.8). Nochtans staat voorgaande informatie beschreven in de vier evangeliën die u sinds eind 1397 (begin 2019) heeft bestudeerd (CGVS1 p.10-11,13,15; CGVS2 p.7).

Het mag duidelijk zijn dat uw geëtaleerde kennis over het christendom eerder oppervlakkig is daar ze toch veel en opvallende hiaten kent. Dat u niet in staat bent om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twifelen aan de oprechtheid van uw christelijke beleving, te meer u de hele Bijbel las en anderhalf tot twee jaar naar huiskerkvieringen ging (CGVS1 p.13,16). Uw nieuwe religie zou namelijk uw leven moeten beheersen, daar u omwille van deze bekering verhinderd bent om naar uw land terug te keren en beroep moest doen op de bescherming van een derde land. Bovendien dient er aangekaart dat de kennis over het christendom waar u wel blijk van geeft gemakkelijk het resultaat van studie kan zijn zonder dat er uit deze studie een oprechte overtuiging afgeleid kan worden.

Daarnaast dienen er ook vragen te worden gesteld bij uw geloofsafval. U stelt dat uw ouders en zus praktiserende moslims zijn en u vanaf 1391 (periode 21 maart 2012 – 20 maart 2013) niet meer meedeed aan die islamitische gebruiken zoals het meevoudige dagelijkse gebed en islamitische feesten (CGVS1 p.5-6). Men kon niet weten dat u de islam niet meer praktiseerde omdat u tegen uw moeder zei dat u nog wel bad en u niet altijd aanwezig was op islamitische feesten, zo zegt u (CGVS1 p.6). Uw verklaringen zijn toch opvallend daar uw weigering om de islam te praktiseren een lange periode beslaat (CGVS1 p.5-6). Er moeten ongetwijfeld toch situaties zijn geweest waarbij dat kenbaar werd of het moeilijk te verbergen was (CGVS1 p.6). U probeert aan te tonen dat deze periode waarin u niet meer de islam praktiseerde slechts twee jaar besloeg en uw moeder u niet meer zo vaak zag doordat u uit haar huis trok (CGVS1 p.6). Het CGVS wijst u er echter op dat uit uw eerdere verklaringen opgemaakt kan worden dat u op zijn minst vijf jaar niet meer praktiserend was vooraleer u uw ouderlijk huis verliet, namelijk van 1391 tot 1396 (periode 21 maart 2012 – 20 maart 2018) (CGVS1 p.6). U stelt uw verklaring bij en erkent dat u inderdaad vijf jaar niet meer praktiseerde (CGVS1 p.6). U verliet Iran pas op 29 november 2021, u woonde tot dan nog steeds in hetzelfde gebouw als uw moeder, u vertoefde binnen een streng islamitisch land met uw gelovige familie, en heeft ongetwijfeld sinds 1391 (periode 21 maart 2012 – 20 maart 2013) tot aan uw vertrek (d.d. 29 november 2021) belangrijke islamitische feestperiodes zoals bijvoorbeeld de ramadan, het suikerfeest en het offerfeest meegemaakt (zie administratief dossier; CGVS1 p.5-6). In die optiek is het vreemd dat u geen momenten of situaties aanhaalt waarbij uw niet-praktiseren kenbaar werd of u het bijvoorbeeld moest verbergen (CGVS1 p.6).

Het geheel van bovenstaande noopt er toe te besluiten dat u uw bekering tot het protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt. Het voordien omschreven gebrek aan kennis van uw nieuwe geloof en twijfelachtige oprechtheid van uw bekering, vallen geenszins te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Voorgaande doet het geloof in uw bekering dan ook afbrokkelen en zet de kern van uw verzoek om internationale bescherming op de helling. Aangezien er aan uw bekering geen waarde kan worden gehecht, wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die u omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u op geen enkele manier hebt aangetoond dat de autoriteiten van Iran u daadwerkelijk wilden opsporen, ze huiszoekingen of arrestaties verrichten, en uw echtgenote hebben vastgehouden en ondervraagd. U stoelt zich met andere woorden louter op blote beweringen die u op geen enkele manier hebt aangetoond.

Uit de vaststelling dat u de pagina's uit uw Iraans paspoort hebt gescheurd kan opgemaakt worden dat u mogelijk eerdere reizen van en naar bepaalde landen verborgen wil houden voor de Belgische instanties (zie ingediend document nr 17). Uw verweer dat u uw paspoort moest kapotmaken en weggooien van de smokkelaar doet hier geen afbreuk aan (CGVS1 p.8). Uw verklaringen dat u uw paspoort moest kapotmaken en weggooien omdat u schrik had om teruggestuurd te worden naar Iran, missen eveneens logica aangezien u het onvolledige paspoort meenam op uw reis naar België (zie administratief dossier; CGVS1 p.8-9). Uw gedrag doet vermoeden dat u zich buiten Iran bevond toen u zich naar eigen zeggen in het christendom verdiepte.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en dat de Iraanse autoriteiten of uw familie op de hoogte zijn van uw beweerde bekering. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd of gedaan. Echter,

personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u uw bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw onvolledig Iraans paspoort, uw Iraanse identiteitskaart, uw Iraans rijbewijs, uw diploma, uw huwelijksakte, uw shenasname (geboorteboekje), als ook die van uw vrouw en zoon vormen louter een bewijs van nationaliteit, identiteit, huwelijk en scholing. Met de vervalste Oostenrijkse identiteitskaart en het vervalste Oostenrijkse paspoort, beiden op uw naam, kan vanzelfsprekend geen rekening worden gehouden. Het huurcontract van uw winkel en uw werkvergunningskaart toont enkel uw professionele activiteit aan in Iran. De grondeigendomsakte en de eigendomsakte van uw huis met kaft bewijzen dat u eigendom had in uw land van herkomst, maar zijn niet van die aard om voornoemde vaststellingen te wijzigen. Hetzelfde geldt voor het uittreksel van de zichtrekening van uw vrouw en de vliegtickets. Het medisch attest uit België waarin u uw relaas doet is gebaseerd op uw verklaringen en de bewijskracht is dan ook zeer beperkt. Over de oorzaak van de vastgestelde littekens op uw lichaam moet hetzelfde worden vastgesteld. Uit uw verklaringen en uit dit attest kan immers geen oorzakelijk verband worden afgeleid, noch wanneer en onder welke omstandigheden u deze littekens opliep. Bovendien zijn zulke verklaringen en stukken louter bewijskrachtig binnen het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen niet het geval is gebleken. Ze hebben dus niet het vermogen om een ongeloofwaardig vastgesteld relaas om te buigen. De overige opmerkingen van uw advocaat zijn evenmin in staat afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen en beoordeling van het CGVS (CGVS1 p.23-24).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 48/2, 48/3, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM); van artikel 27 van het koninklijk besluit van tot regeling van de werking en de rechtspleging van het CGVS (hierna: KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht; van het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

Na een algemeen theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen, verwijst verzoeker naar algemene landeninformatie over christelijke bekering in Iran en vervolging van bekeerlingen, waaruit hij tevens uitgebreid citeert. Verzoeker stelt:

“In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn bekering tot het Christendom. De autoriteiten zoeken verzoeker daartoe en hielden tevens verzoeker

echtgenote daarvoor aan. Er werd bovendien een inval gedaan door de autoriteiten bij verzoeker thuis waar onder meer zijn religieuze spullen in beslag werden genomen. De man die verzoeker initieerde tot het Christendom wordt eveneens gezocht door de autoriteiten.

(...)

In casu verliet verzoeker Iran omwille van het feit dat hij vervolgd wordt, minstens dreigt vervolgd te worden omwille van zijn religie, meer bepaald omwille van zijn bekering tot het Christendom, het betreft dus een probleem dat ernstig is en een risico voor zijn leven of zijn vrijheid vormt. Dit wordt bevestigd door de objectieve informatie (rapporten hierboven) zoals hierboven weergegeven waaruit blijkt dat bekering tot een andere religie dan Islam in Iran bestraft kan worden met de doodstraf en dat bekeerlingen tot het Christendom worden vervolgd. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non dat verzoeker in Iran zou worden vervolgd indien hij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat vervolging plaats zal vinden. Bovendien vreest verzoeker in dat verband ook de repercussies van zijn eigen vader."

Vervolgens gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn bekering.

Hij verwijt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te verwijzen naar informatie maar nooit aan te geven welke informatie dat is en uit welke objectieve bron zij die haalt. Bijgevolg dient dit volgens verzoeker te worden gekwalificeerd als niet verifieerbare unilaterale beweringen van het CGVS die niet als bewijselement kunnen worden weerhouden.

Hij verwijt de commissaris-generaal vervolgens geen rekening te houden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is en impact ervan op zijn verklaringen.

Hij herhaalt dat hij een Iranese getrouwde man is met een kind die tot de middenklasse behoort. Hij licht toe: *"Zoals vele mensen in Iran behoort verzoeker tot een categorie die zoekende was en die er genoeg van heeft van de manier waarop politieke Islam wordt beoefend door het Iranese regime en op zoek was naar alternatieven. Uit bovenstaande objectieve informatie zoals uiteengezet in het geciteerde rapport van de Deense Immigratiedienst heeft verzoeker dus onmiskenbaar het profiel van een bekeerling tot het Christendom in Iran. Bovendien stelde verzoeker het financieel niet slecht in Iran, had hij een eigen zaak, een eigen huis, een echtgenote en een kind. Verzoeker is zijn land dan ook alleen maar ontvlucht om redenen dat hij een ernstig risico loopt vervolgd te worden omwille van zijn bekering. Een andere uitleg kan niet stroken met de realiteit. Enkel al om die reden is verzoekers asielrelaas geloofwaardig, er was immers geen enkele incentive om naar Europa te vluchten. De enige reden is een ernstige vrees voor vervolging in Iran.*

Het CGVS verwijt verzoeker onregelmatigheden over zijn documenten bij zijn reisweg. De reisweg en documenten daarbij hebben geen uitstaans met de vrees van verzoeker in Iran en zijn dan ook volstrekt irrelevant en evenmin objectief bij de beoordeling of verzoeker in Iran zal worden vervolgd omwille van zijn bekering."

Hij herhaalt bij verwijzing naar landeninformatie dat hij als bekeerde moslim wel degelijk ernstig gevaar zal lopen in Iran.

Vervolgens wijst hij erop dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. Verzoeker merkt op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, maar dat het CGVS deze oefening niet gemaakt, daar bijvoorbeeld geen mensenrechtenverslagen werden geverifieerd door het CGVS.

Verzoeker hekelt verder in het bijzonder dat het CGVS verzoeker zijn bekering afwijst omwille van een beweerd gebrek aan kennis - quod non -.

Hij licht toe:

"Verzoeker werd lange tijd ondervraagd door het CGVS en dit wel twee keer binnen een tijdsspanne die de versnelde procedure waarin verzoeker als opgesloten asielzoeker binnen valt niet heeft nageleefd.

Verzoeker kan niet van alles op de hoogte zijn en het CGVS gaat aan het feit voorbij dat er in Iran geen professionele priesters dan wel theologen zijn die verzoeker kunnen bijstaan in zijn bijbelstudie.

Indien men de meeste mensen die twaalf jaar naar school zijn geweest in een christelijke school dezelfde vragen zou hebben gesteld, zouden de meeste ook niet correct hebben kunnen antwoorden.

Aan die mensen gaat men ook niet zeggen: u bent geen echte Christen. Geloofsbelijdenis is enerzijds een sociaal gebeuren en anderzijds een individueel proces. In dat verband gaan ook de verwijten over Verzoekers broer en diens bekering en de specifieke modaliteiten daarvan niet op. Verzoeker behoort tot een categorie van bekeerde Moslims die in zijn land daarvoor zal worden gestraft.

Bovendien heeft verzoeker regelmatig contact met aalmoezenier Jan Pieter de Visser die de bekering van verzoeker geheel onderschrijft en die zijn kennis van de Bijbel diepgaand acht (stuk 4) . Verzoeker legt daarover ook een gezworen verklaring af (stuk 5) . Bovendien kon verzoeker zich ondertussen ook laten dopen hetgeen de bekering volmaakt maakt (stuk 6).

Het CGVS hecht dus geheel ten onrechte geen geloof aan de oprechtheid van de bekering van verzoeker en stoelt haar falende beweringen op de door haar vermeende afwezigheid van kennis omtrent de Bijbel. Zij haalt hiervoor een aantal voorbeelden aan, maar na kritische analyse moet worden vastgesteld dat deze door het CGVS aangehaalde voorbeelden volkomen falen in hun opzet en bij momenten eerder het gebrek aan kennis van de Bijbel in hoofde van het CGVS aantonen.

Aangaande de kennis van de Bijbel moet er worden opgemerkt dat het CGVS stelt dat verzoeker onterecht beweert dat Jezus nooit koning Herodes heeft ontmoet. Ter staving van deze ontmoeting brengt de commissaris de bijbelverzen aan waar Herodes Antipas Jezus ondervraagt in de aanloop van zijn kruisiging. Echter, in het gesprek tussen de PO en verzoeker is het duidelijk dat de vraag omtrent een mogelijke ontmoeting tussen Herodes en Jezus er kwam in de context van het kerstverhaal en de moord op de onschuldigen, bevolen door Koning Herodes I, de vader van voornoemde Herodes Antipas. De PO vraagt verzoeker of Jezus ooit in Egypte is geweest en verzoeker antwoordt positief op deze vraag. Verzoeker geeft mee "Nadat hij geboren werd heeft God aan Jozef de boodschap gebracht dat hij voor de veiligheid van de baby naar Egypte moest gaan, ik denk dat het tijdens Koning Herodes was"

De PO pikt hierop in en vraagt of Jezus Christus en Herodes elkaar ooit hebben ontmoet. Verzoeker antwoordde hier negatief op en inderdaad, uit het evangelie van Matheus blijkt dat Jozef in Egypte bleef tot een engel hem liet weten dat Koning Herodes gestorven was.

Het lijkt erop dat het CGVS in haar beslissing koning Herodes I en Herodes Antipas als een en dezelfde persoon ziet. Dit is echter onjuist en het kan niet aan verzoeker verweten worden dat hij de Bijbel grondiger heeft gelezen.

Een andere door het CGVS ten onrechte beweerde 'fout' van verzoeker betreft zijn vermeende onwetendheid met betrekking tot de parabel van de 'wijze en dwaze maagden, oftewel de tien maagden'.

In het interview echter zien we dat verzoeker aan de PO vraagt (p14 tweede interview)

"Die parabel van de maagden, hoe is dat precies genoemd: is dat ook de 10 maagden (VZ richt zich tot de tolk)?"

De PO bevestigde en verzoeker gaat verder

"(...) is dat een verhaal van een feest waar niet iedereen komt opdagen?"

Vervolgens breekt de PO het antwoord af en stelt een andere ongerelateerde vraag.

De aanzet van verzoeker in deze is echter toch veelbetekenend. Het is uiteraard moeilijk om tussen alle parabellen de juiste te vinden, en zeker wanneer deze eerst nog moeten worden vertaald door een tolk die niet vertrouwd is met deze parabellen. Verzoeker vraagt om wat extra informatie, maar het is duidelijk dat verzoeker mogelijk op de juiste piste zit. Het verhaal gaat immers inderdaad over tien maagden die aanwezig zouden zijn op een trouwfeest, maar de helft van hen heeft zich niet goed voorbereid op het lange wachten op de bruidegom en kunnen daardoor niet komen opdagen op het trouwfeest, (zie eigen bronnen CGVS). Dat verzoeker werd afgebroken in zijn antwoord door de PO kan niet aan verzoeker verweten worden.

Over de openbaring van Johannes stelt het commissariaat dat verzoeker verkeerdelijk gelooft dat dit geschreven werd door Johannes de apostel.

De commissaris stelt blijkbaar dat het alom geweten is dat dit niet de realiteit is en dat het 'verwonderlijk' is dat verzoeker 'dit niet uit een kerkgang van anderhalf tot twee jaar meegekregen zou hebben'

Niet alleen is de werkelijke identiteit van Johannes de Openbarer weinig relevant in de vraag of iemand werkelijk een christen is, bovendien wordt duidelijk uit de wikipediapagina die het CGVS zelf bij voegt als objectieve informatie dat het wel degelijk een omstreden vraag is.

The Cambridge Companion to Apocalyptic Literature (ed. Collin McAllister, Cambridge University Press, 2020) stelt het volgende : "Despite the lack of the title, this John was believed to be the apostle John by Justin Martyr (Dialogue with Trypho 81.4) and Irenaeus (Against Heresies 5.30.3), but the apostolic authorship was then questioned (...)"

(p. 40)

"Paul [a biblical scholar] discusses the composition, date, and authorship of the book, arguing that the text was written by a single author (as opposed to a composite work) , who may or may not have been the apostle John" (p. 8).

Een verdere verdieping moet gemaakt worden met betrekking tot het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verhoor werd bijgestaan door een tolk die vertaalde naar Farsi, maar dat die tolk in de interviews zelf meerdere keren aangeeft bepaalde vragen niet te kunnen vertalen. (p19 eerste interview, 21 eerste interview, 22 eerste interview, p 11 tweed interview) Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat ook andere vertalingen onvolledig of zelfs incorrect waren en er bijgevolg aan verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden gegund. Zo stelde verzoeker aan de bezoeker Ruben Bruynooghe (in het interview aangeduid als Rabin p4 tweede interview) dat hem gevraagd werd naar de namen van de

paarden van de ruiters in de droom van Johannes. Hierop kon verzoeker niet antwoorden, daar de paarden in de Bijbel inderdaad geen namen dragen en enkel met hun kleur worden aangeduid. In dezelfde optiek moet men kijken naar de onwetendheid bij verzoeker omtrent het woord 'psalmen'. Uit het interview blijkt dat de tolk zelf moeite heeft met het woord. P 19 uit het eerste interview leest als volgt

Interviewer: Wie heeft er allemaal psalmen geschreven? (...)

Verzoeker: ik weet niet waarover u spreekt

(tolk: ik heb het woord gebruikt (Herhaald in het Engels) psalms

Het mag duidelijk zijn dat 'psalm' geen Iraans woord is, en dat ook in dagelijkse conversaties onder christenen het woord psalm niet zo gauw zal vallen. In werkelijkheid en na onderzoeker spreekt men in het Farsi over 'Mazmur' een woord dat ver verwijderd is van het Engelse 'Psalms'.

Het kan aan verzoeker niet verweten worden dat hij de Bijbel enkel in het Farsi heeft gelezen.

Het is trouwens wel vaker het geval dat verzoeker verweten wordt bepaalde woorden niet te kennen, nochtans kan dit niet van hem verwacht worden.

Hij heeft de Bijbel in het Farsi gelezen en slechts in Iran twee jaar naar een huiskerk (hetgeen niet hetzelfde is als in het Westen en niet wordt uitgebaat door priesters met een theologische vorming) kunnen gaan, telkens op donderdagen met intervallen van 2 tot 3 weken. Woorden zoals Palmzondag of Goede Week worden niet in de Bijbel gebruikt, maar rekenen wij in België tot de algemene kennis omdat we opgegroeid zijn in een land met een katholieke beleving hetgeen net het tegenovergestelde geval is in Iran.

Tenslotte wordt aan verzoeker uiterst weinig ruimte voor vergissing toegekend. Zo vergist hij zich erin dat op 6 januari het doopsel van Jezus Christus wordt gevierd. In werkelijkheid is dat de zondag nadien. Wanneer gevraagd wordt naar de 'Veldrede' wordt verwacht dat verzoeker dit begrip kent, ook al wordt dit onderscheid in de Bijbel niet zo duidelijk gemaakt en verwijst verzoeker naar twee instanties waar Jezus op de laagvlakte het volk toespreekt. Naar aanleiding van een van deze toespraken wordt inderdaad het wonder van de vermenigvuldiging beschreven.

Verzoeker wordt later verweten een gebrekkige kennis te hebben over het leven en de brieven van Paulus. Zo wordt gevraagd naar het huisarrest van Paulus in Rome.

In werkelijkheid vertelt het Boek Handelingen uiterst weinig over de periode van Paulus in Rome. Zo ging hij naar Rome omdat hij zich op zijn Romeins staatsburgerschap beriep om zich zo te onttrekken van een burgergerecht in Jeruzalem. Paulus wordt in Rome onmiddellijk vrijgelaten en het boek handelingen eindigt met de volgende zin:

"Paulus verbleef twee jaar in het huis dat hij gehuurd had en ontving daar iedereen die naar hem toe kwam. Hij verkondigde het Koninkrijk van God en onderrichtte vrijmoedig over de Heer Jezus Christus, zonder dat hem iets in de weg werd gelegd."

Op deze wijze is het voor verzoeker niet eenvoudig te weten waar de PO het over heeft wanneer er gesproken wordt over huisarrest. Nochtans weet verzoeker wel te vertellen dat Paulus waarschijnlijk in Rome is omgekomen tijdens de christenvervolgingen van Nero.

In aanvulling van deze opmerkingen op de motivering van het CGVS moet nog worden aangevuld dat doorheen de twee uiterst lange interviews verzoeker om heel wat Bijbelweetjes wordt gevraagd en dat verzoeker een opmerkelijke gedegen kennis etaleert. Zo geeft verzoeker zonder verpinken aan welke van de vier evangelisten ook hoorde bij de apostelen van Jezus (p 10 tweede interview) en weet hij na een aanvankelijke vergissing te zeggen dat de evangelist Lucas, Paulus vervoegde tijdens zijn reizen als arts (p 10). Verzoeker verwijst ook succesvol naar de verschijning van Elias en Mozes tijdens de transfiguratie van Jezus (p 9 tweede interview) en weet hij tegelijk ook dat er drie apostelen aanwezig waren, waaronder Petrus en Johannes, (p 9 tweede interview).

In het eerste interview kan verzoeker de twee zussen van Lazarus vermelden (p 21 eerste interview). Al deze informatie wordt aan verzoeker gevraagd zonder enige context, louter in de vorm van de CGVS quizvragen.

Met betrekking tot de interpretatie van de Bijbel waarover het CGVS evenzeer ten onrechte allerhande verwijten maakt ten aanzien van verzoeker moet er worden opgemerkt dat het CGVS uitgaat van een eigen beleving in de eigen cultuur en slaagt zij er niet in de persoonlijke beleving van verzoeker een legitieme plaats te geven naast deze van duizenden andere christenen over de wereld.

Een aantal bizarre vaststellingen zijn het vermelden waard:

Zo verwijt het CGVS verzoeker geen 'favoriete' evangelie te hebben. Het is verzoeker niet onbekend dat de evangelies verschillende invalshoeken hebben, maar een favoriet evangelie hebben is geen grondvereiste voor een christelijke beleving.

Daarnaast stelt het CGVS dat het "bijzonder merkwaardig [is] dat u geen enkele gedragsregel of wet uit de Bijbel kan benoemen waar u het niet eens mee bent of waar u bedenkingen bij heeft."

Deze opmerking laat dan wel buiten beschouwing dat verzoeker in zijn interview het volgende stelt:

Interviewer: Zijn er gedragsregels of wetten uit de Bijbel die u niet goed vindt?

Verzoeker: Bedoelt u in alle 66 boeken?

Interviewer: Ja in de Bijbel?

Verzoeker: Minpunten volgens mij zijn eigenlijk de sharia, dat in het OT terug te vinden is, dingen die moeten, die verplichtingen wat je mag doen en wat niet, die zijn in het NT weggehaald en het NT heeft geen sharia, die zaken in het OT zijn minder goed

Interviewer: Zijn er dan gedragsregels of wetten uit het NT die u niet goed vindt?

Verzoeker: Nee nog niets gevonden tot vandaag

Het CGVS lijkt hier over de Bijbel te spreken alsof het een kant en klaar wetboek betrof, maar dat is het dus pertinent niet. Bovendien lijkt de vraag even bizar als een jurist te vragen of hij een gedragsregel uit het EVRM niet goed vindt.

Uiteindelijk waagt het CGVS zich aan een vergelijkende studie tussen Islam, Bahaïsme en Christendom:

"uw bewering dat polygamie toegelaten is bij de Bahai is evenwel volstrekt fout, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, en

"Eveneens kan er niet begrepen worden dat u indien het Bahaïsme onaanvaardbaar voor u was omdat vrouwen niet de hoogste positie mogen bekleden en homoseksualiteit niet aanvaard wordt, u ondanks de mannelijke dominantie in de Bijbel en de Bijbelteksten over homoseksualiteit toch koos voor het christendom.

Uw voorstelling dat u na een vergelijkende studie bij het christendom uitkwam is dan ook allerm minst overtuigend. Dat uw verklaringen over uw beweegredenen om zich tot het christendom te keren ontoereikend zijn ondermijnt uw voorgehouden bekering."

en

"Op de vraag waarom dat thema van vergevingsgezindheid precies zo belangrijk is voor u antwoordt u dat dit niet bestaat in de islam aangezien alles wordt uitgesteld tot het hiernamaals. Er is binnen de islam geen sprake van verandering in deze wereld, noch van een tweede kans, of een tweede geboorte, zo stelt u. De bijgevoegde informatie spreekt uw verklaringen echter totaal tegen daar ze aangeeft dat vergeving wel degelijk binnen de islam bestaat en in de Koran wordt beschreven. Uw verklaringen en motivatie op dit punt komen aldus niet geloofwaardig over"

Het komt hier niet toe om een uitgebreide studie te doen tussen de verschillen in de onderlinge godsdiensten. Echter, meer dan een interpretatie bestaat omtrent deze geschriften. Het CGVS leest een duidelijke mannelijke dominantie in de Bijbel alsook een zekere intolerantie tegen homoseksualiteit. Nochtans is het zo dat in bepaalde protestantse synodes een huwelijk tussen twee mannen kan worden ingezegend. Deze tolerantie heeft verzoeker in zijn studie van het Bahaïsme in die laatste godsdienst niet kunnen terugvinden. Wat de gelijkheid tussen man en vrouw betreft is er eveneens voldoende literatuur aanwezig die deze gelijkenis in de Bijbel onderstreept.

Rond het gegeven van polygamie in bahaïsme stelt verzoeker in zijn interview het volgende:

"maar Bahauallah schrijft in z'n eigen boek dat een man twee vrouwen kan nemen"

Het boek waar verzoeker naar verwijst is de *The Kitab-i-Aqdas*, waarin Bahauallah in paragraaf 63 het volgende dicteert als wet:

God hath prescribed matrimony unto you. Beware that ye take not unto yourselves more wives than two. Whoso contenteth himself with a single partner from among the maidservants of God, both he and she shall live in tranquillity. And he who would take into his service a maid may do so with propriety. Such is the ordinance which, in truth and justice, hath been recorded by the Pen of Revelation. Enter into wedlock, O people, that ye may bring forth one who will make mention of Me amid My servants. This is My bidding unto you; hold fast to it as an assistance to yourselves.

Met betrekking tot het concept vergiffenis in de Bijbel en de Koran lijkt het CGVS te beweren dat verzoeker stelt dat dit concept niet bestaat. Nochtans is dat niet wat verzoeker zegt. Inderdaad, een mogelijke interpretatie van de Koran en de Bijbel is dat in de Koran de vergiffenis niet zeker is en alleen aan Allah toebehoort

Het CGVS brengt zelf een aantal soera's aan uit de Koran die blijk geven dat de vergeving van Allah nooit zeker is en toch lijkt af te hangen van een zekere willekeur:

"Zoals God zelf vrij beslist over al wat Hij doet, zo is hij ook volkomen vrij in het schenken van vergeving: "Hij vergeeft aan wie Hij wil en Hij bestraft wie Hij wil. En God is vergevend en barmhartig- {koran 48,14).

"Hem komt het toe gevreesd te worden en Hem komt het toe te vergeven"

(74, 56). Allah vergeeft heel wat: -En het onheil dat jullie treft, het is voor wat jullie handen begaan hetben. Maar Hij scheldt veel kwijt.

(...) Of hij laat ze ondergaan voor wat zij begaan hebben. Maar Hij scheldt veel kwijt" (koran 42. 30.34)"

In vergelijking met stukken uit de Bijbel rond vergeving, lijkt de vergevingsgezindheid van de Bijbelse god meer vaststaand

"Maar God wil de mensen redden, zomaar, voor niets. Hij vergeeft de zonden van iedereen die gelooft in Jezus Christus. Zo goed wil God voor ons zijn. (Romeinen 3:24)

Wie zijn fouten verbergt, zal geen voorspoed kennen, wie ze toegeeft en vermijdt, krijgt vergeving. (Spreuken 28:13)"

Het is niet moeilijk om te zien dat de beschrijving van verzoeker zeker een mogelijke interpretatie is van de verschillen tussen de Koran en de Bijbel. Temeer daar hij opgroeide in een conservatieve moslimwereld waarin zijn moeder werd geslagen door zijn vader en zijn zus niet de kans kreeg te huwen met wie zij wilde. Deze situaties werden dan gerechtvaardigd door de Islam, hetgeen uitleg moet geven voor verzoekers negatieve ervaring met die laatste religie. Het is mogelijk dat gelijkaardige situaties zich kunnen voordoen in conservatieve christelijke landen, maar het is niet deze ervaring die verzoeker heeft moeten beleven.

Ook omtrent geweld in de Bijbel stelt het CGVS dat "volgens u is er zelfs geen sprake van geweld en agressie in het christendom, en heeft u over geweld tot nu toe niets gelezen in de Bijbel (CGVSI p.12) . Uit de bijgevoegde Info blijkt dat geweld, tegen allerhande partijen (vrouwen, kinderen, volkeren, etc.) en in vele vormen, toch een wezenlijk deel uitmaakt van de Bijbel. Van een bekeerling kan verwacht worden dat hij toch enige kritische inhoudelijke reflectie aan de dag brengt. Gezien uw eerdere verklaringen en afkeer ten aanzien van de islam en de Koran omwille van het geweld dat erin voorkomt, mogen uw verklaringen toch zeer verbazen."

Deze opmerking berust alweer op een foute lezing van de woorden van verzoeker. Verzoeker stelt immers "Over geweld werd inderdaad ook in het christendom gesproken, JC zegt:

"als iemand je aan 1 kant slaat van je gezicht moet je ook de andere kant tonen" of "als iemand je kledij wil scheuren moet je je kledij uitdoen en die geven", je moet lief zijn voor anderen, in islam is het tand om tand, oog om oog" Het CGVS brengt zelfs een bijlage bij over geweld in de Bijbel, maar lijkt deze bijdrage niet volledig te hebben doorgenomen. In het besluit van deze tekst vinden we immers een zienswijze die aansluit bij deze van verzoeker

Bij eerlijke lezing van het Oude Testament blijkt duidelijk dat dit boek juist de grondlijn kent van recht en vrede. God heeft de wereld goed geschapen, en Hij liet die wereld niet los na de breuk die de zonde in de schepping sloeg. Dwars tegen het kwaad van hebzucht en verderf in werkt Hij heen naar de wereld van sjalom (vrede). Maar om tot de wereld van sjalom te komen, moet God in de gebrokenheid van deze wereld van harnas (haat) soms onvermijdelijk ook gebruikmaken van geweld.

Anti-igeweld om het kwaad in te dammen, af te straffen. Dit geweld is alleen bij God veilig.

De geweldsteksten in het Oude Testament openen onze ogen voor wie de God van liefde óók is, en wie wij mensen óók zijn. De God van de Bijbel kan ontzagwekkende dingen doen, huiveringwekkend voor ons mensen. Maar nooit willekeurig en onberekenbaar. Op een of andere manier heeft zijn 'geweld' steeds weer te maken met Zijn afschuw van het kwade, van de zonde, van de opstand. Keer op keer dient Zijn geweld het herstel van recht e vrede. Des te beter verstaan we hierdoor ook hoe machtig diep de liefde van God is, Die alles gaf om deze wereld te redden. Genade, verzoening, rechtvaardiging, nieuw leven, al die grote woorden in de Bijbel laten ons God als een heilige God zien, dwars door onze wereld van harnas heen onderweg naar Zijn wereld van sjalom.

Diezelfde tekst heeft het eerder nog over de boodschap in het Nieuwe Testament

De boodschap van het Nieuwe Testament is volstrekt helder en daar zijn christenen wereldwijd het over eens: een christen is geroepen om de vrede te zoeken en zijn vijanden lief te hebben (Matth. 5:44). In het verband van de hele Bijbel kunnen geweldsteksten nooit gebruikt worden om geweld

in het heden te legitimeren. Daarom is het Oude Testament niet gevaarlijk. Wij hebben niet op alle vragen en moeiten een antwoord. Dat mag ons bescheiden maken. Maar de Schrift verkondigt ons wel Wie God is, in Zijn heiligheid én Zijn genade. God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard. De aarde zal eens vol zijn van de kennis van Hem, van recht en gerechtigheid, van volkomen vrede. (Versluis pp 29-36)

Uit het bovenstaande volgt dat het CGVS er niet in slaagt om op redelijke wijze te verklaren waarom zij geen geloof kan hechten aan de bekering van verzoeker. Niet alleen vervalt zij in willekeurige quizvragen over de Bijbel, maar bovendien vermomt zij een eigen interpretatie als de enige correcte lezing ervan. Wanneer verzoeker door eigen studie tot een andere interpretatie komt, verwijt zij hem ervan niet voldoende kritische ingesteldheid aan de dag te leggen. Het komt echter niet toe aan de commissaris om op autoritaire en eigengereide wijze dergelijke uitspraken te doen over de Bijbel wanneer zij niet verder peilt naar de persoonlijke redenen die verzoeker aan de dag brengt die hem ertoe bewogen hebben zich te keren tot het christendom."

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en vraagt het voordeel van de twijfel.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- Attest van aanbeveling van de aalmoezenier in de gesloten centrum te Steenokkerzeel van 26 januari 2022;
- Attest van verzoeker van 26 januari 2022;
- Doopcertificaat van verzoeker van 26 januari 2022.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Dit neemt niet weg dat de met het onderzoek belaste instanties voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Concreet houdt deze samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het aan de met het onderzoek belaste instanties is om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Dit geldt te meer daar deze instanties mogelijk gemakkelijker toegang hebben tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker; daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart zich te hebben bekeerd tot het christendom, met name protestantisme, en bij terugkeer vervolging te vrezen door Iraanse overheden, naast problemen met zijn vader.

In deze zaak meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk en oprecht, dit is omwille van een diepere overtuiging, bekeerd te zijn tot het protestantisme.

4.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst, met name het protestantisme, is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat ongeveer sinds september 2018 het christendom bestudeerde via zijn broer in Australië en in de Bijbel las, dat hij sinds eind juni 2019 een kerk frequenteerde, dat hij zich reeds bekeerde op 12 maart 2020, en dat hij op het moment van zijn eerste persoonlijk onderhoud van 23 december 2021 bereid was om zich meteen te laten dopen indien de mogelijkheid zich voordeed (NPO I, p. 3, 5, 9-10, 15-16). Door een doopsel treedt verzoeker in beginsel definitief toe tot de gemeenschap van de protestantse kerk.

De commissaris-generaal merkt terecht op dat een verzoeker die zich meer dan anderhalf jaar geleden bekeerde en die in theorie aan de vooravond van zijn doopsel en dus een uiterst belangrijke mijlpaal in zijn leven staat, niet kan worden beschouwd als een nieuwe gelovige die nog lerende is. In verzoekers geval mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij zowel zijn beweegredenen om zich tot het christendom te bekeren, kan uiteenzetten alsook kan aantonen dat hij over een degelijke kennis van zijn nieuw gekozen geloof bezit.

Documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moet worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van de verzoekers. Zij kunnen dienen ter ondersteuning van de verklaringen van de verzoekers, maar het uitgangspunt blijft evenwel dat de verzoekers overtuigende verklaringen dienen af te leggen en aannemelijk dienen te maken dat hun bekering oprecht is. Bijgevolg kan aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering van een verzoeker wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, slechts een beperkt gewicht worden toegekend. Een loutere doopakte en/of louter attest van een regelmatige kerkgang of deelname aan een kerkactiviteit zijn dus op zichzelf niet voldoende om een bekering geloofwaardig te achten. Aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft, kan meer gewicht worden toegekend, evenals als aan feitelijke informatie van de kerkelijke gemeenschap over het proces dat binnen die kerk tot een doop leidt.

4.3. Wat betreft zijn geloofsafval verklaarde verzoeker dat zijn ouders en zus praktiserende moslims zijn en dat hij vanaf 1391 (periode 21 maart 2012 – 20 maart 2013) niet meer meedeed aan islamitische gebruiken zoals het meervoudige dagelijkse gebed en islamitische feesten (NPO I, p.5-6). Volgens verzoeker kon men niet weten dat hij de islam niet meer praktiseerde omdat hij tegen zijn moeder zei dat hij nog wel bad en hij niet altijd aanwezig was op islamitische feesten. Gevraagd of er geen situaties zijn geweest waarbij zijn geloofsafval kenbaar werd of moeilijk te verbergen was, stelt verzoeker dat deze periode waarin hij niet meer de islam praktiseerde slechts twee jaar besloeg en dat zijn moeder

hem niet meer zo vaak zag doordat hij apart van haar woonde. Wanneer verzoeker wordt geconfronteerd met het gegeven dat uit zijn eerdere verklaringen opgemaakt kan worden dat hij op zijn minst vijf jaar niet meer praktiserend was vooraleer hij zijn ouderlijk huis verliet, namelijk van 1391 tot 1396 (periode 21 maart 2012 – 20 maart 2018), erkent hij dat hij inderdaad vijf jaar niet meer praktiseerde. Verzoeker verliet Iran pas op 29 november 2021, hij woonde tot dan nog steeds in hetzelfde gebouw als zijn moeder, hij vertoefde binnen een streng islamitisch land met zijn gelovige familie, en heeft ongetwijfeld sinds 1391 (periode 21 maart 2012 – 20 maart 2013) tot aan zijn vertrek (d.d. 29 november 2021) belangrijke islamitische feestperiodes zoals bijvoorbeeld de ramadan, het suikerfeest en het offerfeest meegemaakt. In deze geschetste omstandigheden, is het weinig aannemelijk dat verzoeker geen momenten of situaties kan aanhalen waarbij zijn niet-praktiseren kenbaar werd of hij zijn geloofsafval moest verbergen (NPO I, p. 6).

De Raad meent dan ook, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker weinig aannemelijk en doorleefde verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin hij zijn beweerde geloofsafval beleefde. Daar verzoeker voorgaande bevindingen ongemoeid laat, brengt hij geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

4.4. Verzoeker verklaarde verder met het christendom in aanraking te zijn gekomen via zijn broer in Australië en dit sinds september 2018 (NPO I, p. 9), waarbij zijn broer hem vervolgens introduceerde bij de kerkleider Jasdham.

De Raad moet evenwel samen met de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker slecht op de hoogte is van het bekeringsverhaal van zijn broer en van kerkleider Jasdham.

De commissaris-generaal bemerkt terdege als volgt: *“Zo heeft u geen idee wanneer uw broer zich bekeerde of via welke mensen hij naar de kerk begon te gaan in Australië (CGVS2 p.12). Of uw broer zelf naar een kerk stapte of door anderen naar een kerk werd gebracht is u niet bekend (CGVS2 p.12). Aanvankelijk stelt u dat u niet op de hoogte bent van de kerkgang van uw broer (CGVS2 p.12). U weet niet of hij naar de kerk gaat, maar normaal gezien moet hij op alle zondagen naar de kerk gaan, zo zegt u (CGVS2 p.12). Later verklaart u vreemd genoeg dat uw broer in jullie gesprekken zei dat hij wekelijks naar de kerk ging (CGVS2 p.13). Welke kerk uw broer dan precies frequenteert kan u evenwel niet bepalen (CGVS2 p.14). U weet tevens niet of uw broer nog een praktiserende moslim was voor zijn bekering, noch of er mensen in zijn sociale omgeving nog moslim zijn (CGVS2 p.12). Hoe uw broer zijn nieuw geloof nu belijdt is u trouwens geheel onbekend (CGVS2 p.13). U kan niet zeggen welke christelijke activiteiten hij heeft of welke christelijke feestdagen hij viert (CGVS2 p.13). Hij vroeg u om te bidden en contact te houden, maar of hij zelf die dingen doet weet u niet omdat u niet in Australië bent, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.13).*

Dergelijke argumentatie kan echter niet overtuigen. Over moeilijkheden of problemen die uw broer kende in zijn geloofsbeleving en bekering kan u ook niets aanbrengen (CGVS2 p.13). Uw broer vertelde niet over deze zaken, maar u heeft hem er ook niet naar gevraagd zo blijkt (CGVS2p.13). Enige interesse op dit vlak kan van u nochtans verwacht worden, des te meer daar u beweert dat uw broer eerder toch ook religieus gehuwd en een praktiserend moslim was (CGVS2 p.12-13). Informatie over de evolutie van de geloofsbelijdenis van uw broer, zoals bepaalde kantelmomenten of belangrijke gebeurtenissen, ontbreekt u eveneens (CGVS2 p.14). Uw verklaringen dat uw broer een stem hoorde terwijl hij in een casino was waardoor hij zijn slechte gewoontes zoals gokken en alcohol drinken links liet liggen en zich tot het christendom wendde, missen ook overtuigingskracht (CGVS2 p.11-12). Het verband tussen deze stem en het christendom kan u immers niet uiteenzetten, u kan enkel zeggen dat uw broer door deze stem naar de kerk begon te gaan (CGVS2 p.11-12).

Uw verweer dat uw broer u niets vertelde over zijn bekeringsproces en zijn ervaringen omdat hij al een paar jaar daarvoor christen werd, en omdat het belangrijk is dat u eerst geloofde en dan pas de Bijbel las, kan geen soelaas bieden voor de vastgestelde lacunes in uw kennis (CGVS2 p.14). Uw broer is immers de enige bekeerling in uw familie en de reden waarom u zich bekeerde tot het protestantisme (CGVS1 p.5,9,12,14; CGVS2 p.5,7). Hij praatte met u over het christendom, voorzag u in Iran van christelijk studiemateriaal, zorgde ervoor dat u er een Bijbel kon bekomen, bracht u in contact met de kerk in Iran en haar leider, evenals met andere christenen in Iran, en ondersteunde u inzake uw bekering(sproblemen) en vlucht (CGVS1 p.10,13-16; CGVS2 p.5,7,15,17,19; CGVSVragenlijst d.d. 09/12/2021). Bovendien heeft u evenmin enig idee hoe uw kerkleider Jasdham voor het eerst in aanraking kwam met het christendom of hoe zijn bekering verliep (CGVS2 p.16).”

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn broer of zijn kerkleider Jasdham nooit zou hebben gevraagd naar hun bekering(sproces) of problemen, terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij daar

toch oog voor moet hebben gehad gezien zij dé kernfiguren waren die verzoeker introduceerden tot het christendom en aldus enige interesse in hun bekering en hoe zij daarmee omgingen zou betonen. Waar in het kader van een oprechte bekering kan worden aangenomen dat daarmee een openbaring en verbondenheid met zijn broer en kerkleider Jasdram gepaard zou gaan en dat zij zijn leven drastisch zouden hebben veranderd, zeker in de specifieke Iraanse context, mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker beter op de hoogte zou moeten zijn. Dat verzoeker pas na zijn eerste onderhoud bij zijn broer verifieerde hoe hij vanuit Australië, aan christelijke connecties in Iran kwam, zoals bijvoorbeeld de voor verzoeker belangrijke kerkleider Jasdram en broeder Navid, is in die zin weinig ernstig (NPO II, p. 17). De voormelde hiaten in verzoekers kennis over de kernfiguren van zijn bekering, zet de geloofwaardigheid over zijn eerste contacten met het christendom dan ook verder sterk op de helling.

In die zin kunnen verzoekers verklaringen over de stappen die zijn vrouw in haar bekeringsproces zet, evenmin overtuigen. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Hoewel u eerst aangeeft dat uw vrouw vanaf het begin dezelfde teksten over het christendom als u las en jullie samen over het christendom spraken komt u onmiddellijk op uw woorden terug wanneer u gevraagd wordt wat uw vrouw aantrok in het christendom (CGVS2 p.5). U meent dan dat uw echtgenote zich niet in het christendom verdiepte en nooit zag dat ze christelijk materiaal in handen had waardoor u geen bepaalde thema’s kan benoemen die haar interesse opwekten (CGVS2 p.5). Vreemd genoeg voegt u dan toch dezelfde twee thema’s toe die uw reden voor uw bekering vormden (CGVS2 p.5). Dat u uw verklaringen dermate aan de vraagstelling aanpast tast het geloof in uw voorstelling ernstig aan. Of uw vrouw nu nog toegang tot de christelijke teksten heeft blijkt u ook niet te weten (CGVS2 p.5,6). Uw tegenstrijdige verklaringen en desinteresse in het bekeringsproces dat uw echtgenote – nochtans parallel aan het uwe – zou doormaken doet andermaal afbreuk aan het geloof in uw bekering tot het christendom.”*

Ook hier laat verzoeker voorgaande bevindingen ongemoeid en brengt hij aldus geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

4.5. Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen doorleefde en geloofwaardig verklaringen kan afleggen over het (bekerings)proces dat hem tot het christendom bracht.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vrede en liefde, gelijkheid van mannen en vrouwen en vergeving, als belangrijke thema’s aanhaalde voor zijn bekering.

De commissaris-generaal bemerkt op goede gronden als volgt: *“U stelt dat u in de islam en de Koran problemen of moeilijkheden had omtrent de door u vastgestelde tegenstrijdigheden over vrede en liefde (CGVS1 p.12). Het is dan ook frappant dat u als u gevraagd wordt naar tegenstrijdigheden inzake vrede en liefde in het christendom en de Bijbel u niets kan verklaren (CGVS1 p.12). Sterker nog, volgens u is er zelfs geen sprake van geweld en agressie in het christendom, en heeft u over geweld tot nu toe niets gelezen in de Bijbel (CGVS1 p.12). Uw verklaringen stroken niet met de realiteit zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt. Nochtans beweert u de Bijbel bijna helemaal gelezen te hebben en zou u uw nieuwe geloof aan studie hebben onderworpen (CGVS1 p.11,13). Uit de bijgevoegde info blijkt dat geweld, tegen allerhande partijen (vrouwen, kinderen, volkeren, etc.) en in vele vormen, toch een wezenlijk deel uitmaakt van de Bijbel.”*

Verzoeker tracht aan de hand van zijn verklaringen en informatie die zich in het administratief dossier bevindt over geweld in de Bijbel (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, document nr. 4), voorgaande bevindingen in een ander daglicht stellen. Een contextualisering van het geweld in de Bijbel en een verwijzing naar verzoekers verklaringen waar hij het verschil duidt tussen de andere wang bieden, enerzijds, en oog om oog en tand om tand, anderzijds (NPO I, p. 12), doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zeer duidelijk verklaarde dat hij *“niets over geweld in de Bijbel gelezen”* had terwijl geweld toch een wezenlijk deel uitmaakt van de Bijbel. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat van een bekeerling verwacht kan worden dat hij toch enige kritische inhoudelijke reflectie aan de dag brengt, temeer gezien verzoekers eerdere verklaringen en afkeer ten aanzien van de islam en de Koran omwille van het geweld dat erin voorkomt.

Verder blijkt dat de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen die verzoeker binnen zijn eigen familie en de islam kon vaststellen, hem deed afkeren van het islamitische geloof, terwijl volgens hem uit de Bijbel blijkt dat mannen en vrouwen gelijk zijn (NPO I, p. 6, 9-10, 17-18, 21). Verzoeker kan echter niet aangeven waaruit dat blijkt of waar in de Bijbel die gelijkheid terug te vinden is. Gelet op het gewicht en de persoonlijke betrokkenheid die verzoeker aan dit thema toeschrijft, ondermijnt deze bevinding eveneens de geloofwaardigheid van zijn bekeringsproces.

Tenslotte haalt verzoeker de vergevingsgezindheid binnen het christendom en die van de christelijke god aan, maar zijn verklaringen over die vergevingsgezindheid in zijn nieuw geloof en de islam kunnen evenwel niet overtuigen (NPO I, p.10-12). De commissaris-generaal stelt terecht vast als volgt: *“U spreekt over het aanvaarden van Jezus en het worden van kinderen van god waardoor er een band ontstaat met god (CGVS1 p.11). God heeft ons veel zaken ter beschikking gesteld die we mogen gebruiken en dat toont aan dat god vrijgevig is, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.11). Als teken van vergevingsgezindheid besluit u met het verhaal over de zondaars die door Jezus werden genezen ongeacht hun afkomst (CGVS1 p.11). Op de vraag waarom dat thema van vergevingsgezindheid precies zo belangrijk is voor u antwoordt u dat dit niet bestaat in de islam aangezien alles wordt uitgesteld tot het hiernamaals (CGVS p.12). Er is binnen de islam geen sprake van verandering in deze wereld, noch van een tweede kans, of een tweede geboorte, zo stelt u (CGVS1 p.11). De bijgevoegde informatie spreekt uw verklaringen echter totaal tegen daar ze aangeeft dat vergeving wel degelijk binnen de islam bestaat en in de Koran wordt beschreven.”*

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift aan te tonen dat de vergeving van Allah nooit zeker is en getuigt van een zekere willekeur, terwijl de vergevingsgezindheid van de Bijbelse God meer vaststaand is. Volgens verzoeker is zijn beschrijving een mogelijke interpretatie van de verschillen tussen de Koran en de Bijbel, waarbij hij verwijst naar zijn eigen ervaringen van huiselijk geweld. Deze argumentatie doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker zeer overtuigd stelde: *“Vergevingsgezindheid bestaat niet in de islam”* (NPO I, p. 11) hetgeen door de informatie in het administratief dossier wordt tegengesproken (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, documenten nrs. 5 en 6). Verzoeker tracht nog een draai te geven aan zijn verklaringen door te wijzen op de verschillende invulling van vergeving door Allah en God, maar van een universitaire geschoolde man die verklaart reeds anderhalf jaar de Bijbel te bestuderen, mag worden verwacht dat verzoeker dan ook in staat was reeds tijdens zijn onderhoud dit vermeende onderscheid helder uiteen te zetten en te duiden, quod non. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat verzoekers verklaringen en motivatie op dit punt aldus niet geloofwaardig overkomen.

De Raad concludeert in navolging van de commissaris-generaal dat voorgaande bevindingen sterk afbreuk doen aan verzoekers bewering dat hij na een vergelijkende studie voor het christendom koos.

Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat verzoeker verklaart voorafgaand aan zijn studie van het christendom het Baháisme te hebben onderzocht, maar deze religie vervolgens te hebben verworpen wegens het niet aanvaarden van homoseksualiteit door de Bahai en het gegeven dat vrouwen niet de hoogste posities mogen bekleden, dit is zetelen in de raad die bestaat uit 9 geestelijken (NPO I, p. 9-10). Indien het Baháisme onaanvaardbaar voor verzoeker was om voormelde redenen, is het niet begrijpelijk waarom verzoeker ondanks de mannelijke dominantie in de Bijbel en de Bijbelteksten over homoseksualiteit (zie AD CGVS, stuk 6, landeninformatie, document nr. 9), toch koos voor het christendom, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt. Verzoekers verklaringen dat hij na een vergelijkende studie bij het christendom uitkwam is dan ook allerminst overtuigend.

Het betoog in het verzoekschrift dat in bepaalde protestantse synodes een huwelijk tussen twee mannen kan worden ingezegend, doet geen afbreuk aan de voorgaande bevindingen. Verzoeker verklaarde immers duidelijk niet veel te weten over andere stromingen binnen het protestantisme (NPO I, p. 12). Het betreft dan ook een louter post factum betoog dat na kennisname van de bestreden beslissing, reflectie en opzoekingswerk is tot stand gekomen en dat derhalve niet wordt aangenomen. Verder wijst verzoeker erop dat er voldoende literatuur aanwezig is de gelijkheid tussen man en vrouw in de Bijbel onderstreept, maar dit neemt niet weg dat binnen het christendom vrouwen in het algemeen evenmin de hoogste posities mogen bekleden.

Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over zijn beweegredenen om zich tot het christendom te keren, ontoereikend zijn hetgeen verzoekers voorgehouden bekering ondermijnt.

4.6. Verder stelt de Raad vast dat ook verzoekers kennis van het christendom weinig doorleefd voorkomt.

Zo vindt verzoeker alle vier evangeliën allemaal mooi en ziet hij geen verschil (NPO II, p. 7). Verzoeker beaamt in zijn verzoekschrift dat de vier evangeliën zowel qua inhoud als qua vorm van elkaar verschillen (AD CGVS, stuk 6, landeninformatie, document nr. 10). Hoewel het niet noodzakelijk is dat verzoeker een favoriet evangelie heeft, mag er van verzoeker, indien hij daadwerkelijk de Bijbel met een oprechte interesse heeft gelezen, echter wel een meer genuanceerde mening verwacht worden.

Verder toont zijn kennis een aantal belangrijke hiaten met betrekking tot een aantal kernelementen van het christelijk geloof, met name de Dag des Oordeels en de heilige periode voor Pasen.

Waar verzoeker beweert het Nieuwe Testament te hebben gelezen en te geloven in de Dag des Oordeels, kan hij het laatste boek van het Nieuwe Testament niet benoemen, met name de Openbaring van Johannes waarin de Dag des Oordeels wordt besproken (NPO I, p. 13, 20). Ook wie er aan wie openbaart kan hij niet vertellen, en over de Twee Getuigen en de Vier Ruiters uit de Openbaring heeft hij geen informatie (NPO I, p. 20). Nochtans is de Dag des Oordeels die in de Openbaring aan bod komt een belangrijk gegeven in het christelijk geloof daar in deze eindtijd er over de doden en overlevenden zal geoordeeld worden (AD CGVS, stuk 6, landeninformatie, document nr. 11).

De commissaris-generaal bemerkt terecht dat van een bekeerling die beweert de volledige Bijbel te hebben gelezen en zich als protestant vooral op het Nieuwe Testament te focussen (NPO I, p. 11, 13), meer verwacht kan worden. Zijn gebrekkige kennis over de Openbaring en de Dag des Oordeels klemmt, daar van verzoeker als nieuwe christen mag worden aangenomen dat hij wil weten hoe hij en zijn naasten ervoor staan wanneer deze eindtijd en Dag des Oordeels aanbreken. De Bijbel vormt immers de hoeksteen en houvast van verzoekers nieuw geloof. Waar verzoeker nog opmerkt dat de paarden geen naam hebben maar enkel een kleur, gaat hij er aan voorbij dat hem geen vragen over de paarden zijn gesteld. Er is hem wel gevraagd wie de Vier Ruiters zijn en of hij daarover enig informatie heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat minstens drie van deze Vier Ruiters wel degelijk een naam hebben en elk ergens symbool voor staan.

Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud sprak over een heilige periode ter voorbereiding van Pasen, vertonen verzoekers verklaringen hierover, gelet op de beschikbare informatie (AD CGVS, stuk 6, landeninformatie, document nr. 12 en 13) wederom een aantal wezenlijke gebreken (NPO I, p. 18, 20). De commissaris-generaal motiveert in deze terdege als volgt: *“U weet dat in die periode de week wordt herdacht dat Jezus naar Jeruzalem gaat en er voor zijn komst palmtakken op de grond werden gelegd (CGVS1 p.20). Hoe die dag of periode precies heet kan u evenwel niet zeggen (CGVS1 p.20). U doelt duidelijk op Palmzondag, maar u komt met nog een opvallende verklaring daar u beweert dat op die vrijdag, genaamd Goede Vrijdag, het Laatste Avondmaal wordt herinnerd (CGVS1 p.20). U bent danig in de war want het Laatste Avondmaal situeert zich op de dag voordien, zijnde Witte Donderdag. Deze constatering is vreemd daar deze dag de belangrijke Paasperiode op gang brengt. Op Witte Donderdag vindt 's avonds in de protestantse kerken de instelling van het avondmaal plaats. De gelovigen eten op deze avond brood en drinken wijn. Door het avondmaal zullen de christenen Jezus en zijn dood blijven gedenken, en de volgende dag wordt op Goede Vrijdag de kruisiging van Jezus herdacht. Gelet op het enorme belang van het Paasfeest en de Paascyclus in uw beweerde geloof, kan uw gebrekkige kennis hieromtrent enkel verbazen. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat u opvallend genoeg stelt dat het doopsel van Jezus Christus wordt herdacht op 6 januari (CGVS1 p.18). Op 6 januari valt namelijk Driekoningen, ofte de Openbaring van de Heer, waarbij de drie wijzen uit het oosten de koning der Joden gingen zoeken. Het is pas nadien dat het Doopsel van Jezus wordt herdacht, aldus de toegevoegde informatie. Nochtans haalde u bovenvermelde christelijke feesten allemaal aan als feesten die u zelf in Iran vierde, waardoor er van u een degelijke kennis van deze ijkpunten in het christelijk jaar verwacht kan worden (CGVS1 p.18). Wat toch ook erg opvalt is dat u niet kan aangeven welke christelijke feestdag of belangrijke christelijke dag u in Iran het laatst heeft gevierd of herdacht (CGVS1 p.18). Sinds eind juni 2019 frequenteerde u uw huiskerk in Iran elke twee of drie weken tot in november 2021 (CGVS1 p.14,16). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud, dat amper één à twee maanden na uw laatste kerkgang in Iran plaatsvond, geen antwoord kan formuleren op voornoemde vraag is zeer merkwaardig.”*

Verzoeker laat voorgaande bevindingen geheel ongemoeid en brengt geen enkel concreet element aan dat hierop een ander licht kan werpen. Dat woorden zoals Palmzondag of Goede Week niet worden gebruikt in de Bijbel neemt niet weg dat verzoeker wel bekend was met het woord Goede Vrijdag en dat de Paascyclus een groot belang heeft in het protestants geloof, zodat van verzoeker wel degelijk meer kennis mag worden verwacht.

Waar verzoeker kennis kan etaleren over andere zaken uit de Bijbel, merkt de Raad op dat die gemakkelijk ingestudeerd kan worden zonder dat men zich er oprecht voor interesseert en zonder dat uit deze studie een oprechte overtuiging kan worden afgeleid. Het doet tevens geen afbreuk aan de bevinding dat zijn kennis belangrijke hiaten bevat met betrekking tot een aantal kernelementen van het christelijk geloof, met name de Dag des Oordeels en heilige periode voor Pasen. Dit doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn christelijke beleving, te meer hij verklaart dat hij de hele Bijbel las en anderhalf tot twee jaar naar huiskerkvieringen ging (NPO I, p. 13,16). In een context waar verzoeker

voorhoudt dat zijn bekering hem verhindert om naar zijn land terug te keren en hij beroep moet doen op de bescherming van een derde land, mag worden aangenomen dat zijn nieuwe religie zijn leven dermate beheerst dat het hier om parate kennis betreft, quod non. Zijn verdere betoog dat de commissaris-generaal vervalt in willekeurige quizvragen over de Bijbel is voorts niet ernstig nu de vastgestelde hiaten betrekking hebben op kernelementen van het christelijk geloof.

4.7. Tenslotte blijkt dat verzoeker niet overtuigt wat betreft de activiteiten die hij ondernam binnen zijn nieuwe geloofsovertuiging; in het bijzonder kan er geen geloof worden gehecht aan de wijze waarop hij in Iran de blijde boodschap uitdroeg. In deze motiveert de commissaris-generaal op goede gronden: *“U beweert dat u een bevriend koppel overhaalde om zich verdiepen in het christendom en het bijwonen van huiskerkdiensten (CGVS2 p.19). Dit koppel was evenwel niet gemakkelijk te overtuigen. Ze stonden sceptisch tegenover de mirakels die Jezus verrichte en konden niet in hem geloven. Gevraagd hoe u hen dan toch overtuigde zegt u slechts dat u hen wees op de volgelingen die Jezus zo’n 2000 jaar geleden kende (CGVS2 p.19). Het is weinig aannemelijk dat u het ongeloof van uw kritische vrienden kon ombuigen door de assumptie dat het hebben van aanhangers op zich de juistheid van de verkondigde boodschap aantoonde. Te meer dat u voor het bestaan van deze aanhangers niet naar een objectieve bron maar slechts naar het boek dat het christendom promoot kon verwijzen. Uw voorstelling dat u uw vrienden, die de leer van Mohammad - eveneens een populaire profeet in zijn tijd – afgewezen hadden, louter door te verwijzen naar Jezus zijn populariteit kon overhalen om zich in het christendom te verdiepen getuigt niet van een diepgaande en langdurige betrokkenheid die het succesvol verkondigen van de blijde boodschap inhoudt.”* Verzoeker laat deze bevindingen geheel ongemeoid.

4.8. De Raad acht het geheel van de bevindingen, uiteengezet in punten 4.3 tot 4.7, voldoende om te besluiten dat verzoeker met zijn verklaringen een daadwerkelijke en oprechte bekering tot het protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers verklaringen geven geen blijk van een diepere overtuiging.

4.9. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, kunnen slechts ter ondersteuning van zijn verklaringen dienen. De Raad herinnert eraan dat het uitgangspunt blijft dat de verzoeker overtuigende verklaringen moet afleggen en aannemelijk moet maken dat zijn bekering oprecht is.

Het doopcertificaat van 26 januari 2022 dat verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, bevestigt enkel dat verzoeker gedoopt is, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Het document zelf en de inhoud ervan zeggen echter niets over de oprechtheid van verzoekers bekering en zijn doop in het christelijke geloof. Het doopcertificaat werd ondertekend door R.V., pastor van Vineyard Brussels, en J.P.D.V., aalmoezenier van het gesloten centrum. Ter terechtzitting stelt verzoeker door de aalmoezenier van het gesloten centrum te zijn gedoopt, maar niet te weten wie R.V. is noch hem ontmoet te hebben. Het is de Raad ook niet duidelijk wat Vineyard Brussels juist is. Aan dit doopcertificaat kan slechts een beperkt gewicht worden toegekend en het is aldus niet voldoende om een bekering geloofwaardig te achten.

Verder voegt verzoeker een attest van aanbeveling van de aalmoezenier van 26 januari 2022 toe, waarin hij bevestigt sinds december 2021 een zestal wekelijkse uitvoerige gesprekken te hebben gehad rond het christelijk geloof met verzoeker. De aalmoezenier stelt: *“Zijn verwoording van het bekeringsproces tot het Christendom komt zeer authentiek over, het spoort met getuigenissen en ervaringen van andere Iraanse Christenen. Zijn kennis van de Bijbel is, gezien zijn achtergrond, zeer diepgaand en hij heeft duidelijk de grote lijnen verstaan van het volgen van Jezus. Daarbij is hij zeer ijverig in het bestuderen van de Bijbel, maar niet alleen als een theoretisch gebeuren, maar ook juist in verbinding met zijn diepe geestelijke zoektocht die begon met de desillusie in de Islam.”* De aalmoezenier besluit dat hij verzoeker met eer en geweten kan aanbevelen voor internationale bescherming.

Hoewel aan deze verklaring van de aalmoezenier enig gewicht kan worden gegeven, volstaat dit summier attest evenwel niet om de voorgaande en uitgebreide bevindingen in punten 4.3 tot 4.7 volledig onderuit te halen. In tegenstelling tot wat de aalmoezenier ervaart, kwamen verzoekers verwoordingen over zijn motieven en zijn bekeringsproces tijdens de twee langdurige persoonlijke onderhouden bij het CGVS waarbij hij uitgebreid werd gehoord, niet doorleefd noch geloofwaardig voor. Dat verzoeker kennis heeft van de Bijbel wordt niet betwist, maar zoals herhaaldelijk gesteld bevatte zijn kennis grote hiaten met betrekking tot kernelementen van het christelijk geloof waardoor zijn kennis niet doorleefd voorkwam laat staan teken gaf van een diepe geestelijke zoektocht. Er kan heden enkel worden aangenomen dat verzoeker zich inspant om te studeren en aan religieuze kennisvergarig doet. Ook zijn beweerd geloofsafval werd, gelet zijn verklaringen, niet aangenomen. Tenslotte merkt de Raad op dat dit summier attest geen enkele feitelijke informatie bevat over het proces dat tot verzoekers doop

heeft geleid, waarover zelfs met geen woord in het attest wordt gerept. Ter terechtzitting kan verzoeker ook niet veel vertellen over het proces dat tot zijn doop heeft geleid, buiten dat hij gesprekken had met de aalmoezenier en vroeg om gedoopt te worden.

Het attest van verzoeker zelf van 26 januari 2022 is niet meer dan een weergave van zijn eigen verklaringen waarin hij volhardt in zijn beweerde bekering en nieuwe geloof. Het heeft dan ook geen objectieve bewijskracht.

Verder is het opmerkelijk dat voormelde drie documenten op dezelfde datum werden opgesteld, na confrontatie met de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande inhoudelijke bemerkingen en het beperkte gewicht ervan, volstaan deze documenten op zich niet om een oprechte bekering aan te nemen. Ook wanneer deze documenten worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers verklaringen, kan verzoeker de geloofwaardigheid van zijn bekering niet herstellen, gelet op de bevindingen in punten 4.3 tot 4.7.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

4.10. Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, dat verzoeker in gebreke blijft om een oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke geloofsovertuiging, aannemelijk te maken.

Verzoeker uit nog kritiek op overtollige motieven, onder meer met betrekking tot kennisvragen en zijn paspoort, die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop moet dan ook niet verder worden besproken daar de voorgaande bevindingen het besluit dat een daadwerkelijk en oprechte bekering niet aannemelijk wordt gemaakt, voldoende schragen.

Waar verzoeker nog melding maakt van meerdere vertaalmoeilijkheden, merkt de Raad vooreerst op dat deze vertaalmoeilijkheden geen deel uitmaken van de bestreden beslissing. Verder volstaan ze ook niet om het voordeel van de twijfel te gunnen aan verzoeker, daar ze veelal betrekking hebben op kennisvragen en dus geen afbreuk doen aan de bevindingen met betrekking tot zijn beweerde geloofsafval, zijn beweerde motieven en beleving van de bekering en hoe hij hieraan invulling gaf.

Hierbij onderstreept de Raad dat verzoekers beweerde bekering niet enkel en alleen werd afgewezen omwille van een gebrek aan kennis, maar dat een integrale beoordeling heeft plaats gehad waarbij, naast kennis, ook werd gepeild naar de motieven voor en het proces van bekering en de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt. Op al deze drie elementen kon verzoeker niet overtuigen.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden bekering en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande bevindingen kunnen weerleggen.

Verzoeker klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd was. Buiten verzoekers blote beweringen in het verzoekschrift, kan uit het rechtsplegingsdossier op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om op effectieve wijze deel te nemen aan het gehoor en volwaardige verklaringen af te leggen over zijn beweerde bekering. Verzoeker gaf geen blijk van bijzondere procedurele noden (AD CGVS, stuk 7, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ). Uit niets in de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan het interview. In notities kan worden gelezen dat, hoewel verzoeker soms emotioneel was, de gehoren op normale wijze zijn verlopen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Bovendien hebben verzoeker noch zijn raadsman gewag gemaakt van psychologische problemen die een deugdelijk gehoor zouden verhinderen; noch hebben zij enige bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Er wordt verder niet aangetoond dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw

relaas naar voor te brengen. Tenslotte merkt de Raad in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen over de vluchtmotieven.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de verklaringen en elementen aangebracht door verzoeker met betrekking tot zijn bekering, en getoetst aan objectieve informatie. Verzoeker heeft echter geen overtuigende en doorleefde verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn bekering, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk maakt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

4.11. Waar verzoeker een daadwerkelijk en oprechte bekering niet aannemelijk kan maken, wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die verzoeker omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd. De commissaris-generaal voegt hier nog terecht aan toe dat verzoeker op geen enkele manier heeft aangetoond dat de autoriteiten van Iran hem daadwerkelijk wilden opsporen, dat ze huiszoekingen of arrestaties verrichten, en zijn echtgenote hebben vastgehouden en ondervraagd.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees dat hij bij terugkeer naar Irak om deze reden zou worden vervolgd of dat hij repercussies van zijn vader zou ondergaan. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker als christen of geloofsafvallige zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Irak.

De algemene informatie aangaande de situatie voor christelijke bekeerlingen in Iran waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging, nu verzoeker geen oprechte bekering aannemelijk maakt en deze aldus niet aan de algemene informatie kan verbinden.

Het louter volharden in zijn beweerde bekering, de beweerde vervolgingsfeiten en beweerde vervolgingsvrees vormt verder geen dienstig verweer.

Het louter gegeven dat verzoeker het profiel heeft van een christelijke bekering in Iran, zuiver omdat hij een getrouwde man met een kind is en behoort tot de middenklasse, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker moet immers nog in concreto een oprechte bekering aannemelijk maken en uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit het enkele gegeven dat verzoeker het financieel niet slecht had in Irak met een eigen zaak, een eigen huis en een vrouw en kind, kan op zich niet blijken dat hij het land ontvlucht is uit vrees voor vervolging omwille van zijn bekering. Er kunnen immers tal van redenen zijn waarom een persoon zijn land van herkomst verlaat.

De Raad merkt verder op dat een gegronde vrees naast het subjectieve element ook een objectief element vereist in de vorm van een objectieve situatie, en dat beide elementen in aanmerking moeten worden genomen. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat verzoeker een oprechte bekering niet aannemelijk maakt, waardoor een objectief gevaar bij terugkeer naar Iran niet kan worden aangenomen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 6, landeninformatie, nr. 2, COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020), motiveert de commissaris-generaal nog terecht: *"In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd of gedaan. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe*

bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u uw bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade.”.

4.12. De Raad herneemt volgend besluit van de bestreden beslissing: *“Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.”*

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat een oprechte bekering niet aannemelijk wordt gemaakt en zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

6. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verwijst naar informatie maar nooit aangeeft welke informatie dat is en uit welke objectieve bron zij dat haalt, blijkt uit het verzoekschrift echter dat verzoeker de verschillende motieven in de bestreden beslissing kan koppelen aan de verschillende stukken informatie in het administratief dossier zodat hij zijn belang bij dit betoog niet aantoont.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er wordt geen geloof gehecht aan de oprechtheid van verzoekers beweerde bekering en de daaraan gekoppelde problemen. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak

over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens twee persoonlijk onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het verbod op willekeur blijkt niet

10. Wat betreft de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn. Hetzelfde geldt voor artikel 27 van het KB CGVS dat tevens is opgeheven zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES